

ANTALOVICS PÉTER

prófécia

azokban a sötét korokban már csak többes számban beszéltek mindenkiről,
tömegnek, emberi erőforrásnak nevezték őket gyűjtőfogalomként,
tudatukat megállás nélkül elárasztották
a szemét-perpetuum mobilével,
míg nem egyre többen kezdtek magukról ugyanilyen személytelenül
gondolkodni.

akkoriban néhány őrültnek tartott különc
szándékosan elvágta magát a civilizációtól,
a bolondok házat építettek a legnagyobb megmaradt erdőben,
könyveket, képeket, hangszereket vittek a legszebb, legtágasabb szobába,
újra megtanultak csendben lenni és egymásra érezni, figyelni,
esténként történeteket meséltek az istenekről, a természet törvényeiről,
a szeretetről, az elme erejéről, a tiszteletről, a békéről,
s közben már nem is érdekelte őket a fenyegető veszély,
mert az erdő körülöttük egyre csak fogyott,
de bennük egyre terebélyesebbé vált.

amikor körbeér

először a vizek nőttek bele a tájba,
behálózták a vidéket,
a láthatáron túlra értek,
ezüstszürke tavak lettek,
máshol szélesen folytak,
vagy kéklő érként
a szikkadt földbe tűntek.

később a cserjék, a fák is kisarjadtak,
felbukkantak folyók,
hosszú utak mentén,
a törékeny ágak erőssé váltak,
magasságot adtak a síkságnak,
lombjukkal tartották
a feltáruló eget.

az első emberek nem néztek oda,
míg fejük felett
meg nem látták a mozgó tüzet,
a szél a csontokig vitte a hőt,
a sűrű levegőben felvillantak
és elmúltak arcok,
mint izzó kövek.

ekkor már sokan jártak a földön,
mely alvóként lélegzett,
a talajba kapaszkodó
akaratból született a rend,
hogy értelme legyen a kimerülésnek,
házak épültek és omoltak
vissza a semmibe,

mert ez lett a vasszigorú törvény.
s a vizek újra szétáradtak,
új fák nőttek a partokon,
lombjaikkal más eget tartottak,
és alattuk mások keresték
ugyanazt az ismeretlen,
megfoghatatlan célt.

jövőváró

törött tükör a kézben,
a kép félúton maradt.
állandó útiszálló
(árnyékos szoba),
fényforrás alig,
lement a nap.

szűk falú acélfolyosók,
kifordított paradicsom,
égbolt nélküli tároló.
múltban fogant cselekvések
jövőbe fonódó,
súlytalan feledése.

lassú látszattá vált az idő.
végtelen lélegzetek
vágnek sorsokba,
szobor-életeket formáló
akaratlan erózió.

és szemhatárig érő puszta,
száraz, belerévedt szemek.

mert nincs perc terv nélkül,
nem elég a könnyű vágy,
nem lehet cél az út,
kötelező a kemény végpont.

mert örvénylik az ösztön,
mielőtt az erőmű felszabadul.

szűk falú acélfolyosók,
kifordított paradicsom,
az égbolt bezárult,
csak szemmagasságban látni.

s a horizont mélyén lángolás,
átsejlik a fullasztó légen.
egyszer talán onnan jönnek
felfelé vezető utat vágni.